

Invitem al Sr. de Riba a que, per a fer-nos quedar malament, publiqui la relació d'alcaldes, amb noms i *apellidos*, i es convencerà, en repassar-la, ço que diem en començar aquest solt: el seu *paleta*, en lloc de sumar, *multiplicava*, en comptar els alcaldes del districte de Granollers.

Propaganda regionalista

Organitzada per en Santiago de Riba, va celebrar-se a Cardedeu una *mascarada* catalanista, comptant amb l'apoi i col·laboració de qualques *forasters*; i sens dubte per a donar-hi un caient més casolà, com diria «La Veu de Catalunya».

L'haver escollit Cardedeu per a teatre de les seves moixigangues, sembla talment com si en Riba, cansat dels ridícols que ve fent des de que va encarregar-se de la direcció de les forces regionalistes del districte, intentés un va-i-tot davant dels prohoms que l'acompanyaven; no té altre explicació el què per a un acte de ressonància, què fos palesa prova de la força conquerida en el Vallès, *anés* a Cardedeu on de sempre aconseguien els regionalistes esclatant majoria en les eleccions.

Què devia pensar, en Vallès i Pujals, en veure la fredor amb que varen ésser rebuts i el poc entusiasme que despertaren els discursos contra en Torras?

La nota més *llamativa* del míting la donà el jove diputat per Solsona i particular amic nostre, en jugar les paraules *compra i venda*, referint-se al tant comentat discurs d'en Torras i a la recent agregació del «Lladoner».

Nosaltres, que *estem en el secret*, preguntem a l'Eduard Aunós quant li va valer el seu vot en favor de l'agregació i la seva *discreta* actitud durant la tramitació de l'esmentat assumpte.

Malgrat sia inofensiu l'ex-secreta-ri particular d'en Cambó, sentiríem què amb les seves criaturades ens obligués a que supliquessim a nostre diputat i amic, en Francisco Torras, que, en obrir-se les Corts, demanés, per a estudiar-los, uns *famosos expedients administratius*, que ens dirien moltes coses i fins creiem que farien *trontrollar* la oratòria del novell diputat per Solsona.

En Pepe Trias, tant pulcre, tant atildat, tant *poc feminista a l'ús* — ja ens ens havíem assabentat — va tenir frases de gran energia, casi de virulència contra els «catalans traïdors».

Suposem que en Pepe Trias es referia als qui no varen permetre que ell ocupés la subsecretaria de Gràcia i Justícia quant l'*affaire* del Banc de Barcelona i als qui varen escandalitzar-se que tingués l'avilantesa de acceptar la Comissaria Règia de Segurs, essent secretari de una important companyia.

No va anomenar a en Torras, emperò es recordava molt del Banc de Barcelona i dels seus *derivats*.

En Vallès i Pujals va parlar de Catalunya, i de la Mancomunitat, i dels sacrificis que deuen fer-se per a la pàtria

Un mal intencionat va voler veure una al·lusió a la *débaçle* del Banc de Terrassa, del qual fou Conceller Secretari l'actual President de la Diputació i que, mercè a una deplorabile administració, ha tingut de plegar, després d'haver arruïnat a tots els crèduls que hi dipositaren a ses llurs cabals. Valent sacrifici per a la pàtria catalana la dels Concellers del susdit Banc, que abans de fer honor a la seva firma varen *fer-se insolvents!*.

Uns subjectes que deien portar la representació de la ciutat de Badalona, varen llençar quatre insults contra els regidors amics d'en Torras.

Suposem que hauràn ja entonat públicament el *mea culpa*, car no és el mateix predicar a Cardedeu que parlar a Badalona.

Les autoritats de la veïna vila es comportaren amb una discreció digna de la major lloança.

ELS PECATS DE LA LLIGA

(Fragment de la llista)

Mil...

Mil i un...

Jugar amb les sagrades paraules Nació, Regió, Pàtria, Poble, fent-les servir d'instrument per comptes de pèndre-les com a finalitat.

Mil i dos.

Donar sempre per la banda a les idees de tothom, qualsevols que aquestes siguin; el que ha fet que la Lliga «Regionalista» sigui formada per clericals i anticlericals, monàrquics i republicans, separatistes i espanyolistes, lliurecanvistes i comunistes.

Mil i tres...

Comprometre's a no formar en cap govern que no portés com a programa l'Autonomia i governar amb tota frescura Espanya, sens obtenir Catalunya ni unes tristes delegacions.

Mil i quatre...

Confessar que l'enemic més gran de Catalunya és el goven central i ocupar els ministeris d'Hisenda, Foment i Gràcia i Justícia del govern central precisament.

Mil i cinc...

Matar l'Assemblea de Parlamentaris i d'un salt anar a Madrid a ésser ministre de la corona, comproment-se fer des d'allí *més que el que volia l'assemblea*, i al cap d'un temps tornar en Ventosa i Cambó per explicar-nos les gestions fetes; parlant-nos solament de camins i de pessetes.

Mil i sis...

Afirmar públicament en l'Orfeó Català, després de molt de temps de prometre l'Autonomia, *que no estavem preparats per ella*.

Mil i set...

No plantejar, quan ocupen alguna cartera, cap qüestió de reivindicació catalana, aplassant-les totes per quan són fora dels ministeris.

Mil i vuit...

Crear la *Federació Monàrquica Autonomista* com a últim refugi que tindrà en Cambó quan sigui completament impopular entre els elements nacionalistes.

Mil i nou ..

(Segueixen els pecats fins el n.º 564564).

Fiesta cultural

El pasado domingo tuvo efecto, en el salón teatro del Centro Católico, la solemne repartición de premios a los alumnos de las escuelas de San José que dirigen los Hermanos de la Doctrina Cristiana.

Presidió la fiesta el Diputado a Cortes por el Distrito, Don Francisco Torras y las autoridades civil, militar y eclesiástica.

El acto, con sujeción al programa ya conocido, fué brillantísimo, llamando poderosamente la atención el tradicional «Ball de bastons» y el juguete cómico el «Arte musical» interpretado muy excelentemente por alumnos de las Escuelas.

Terminado el reparto de premios el señor Torras dirigió la palabra al público, haciéndolo en catalán, previa la venia de las autoridades.

Enalteció la brillantez del acto diciendo había sido para él agradable sorpresa la interna educación demostrada por los alumnos. Tuvo frases de elogio al método seguido para la enseñanza, recordando al efecto el capítulo que a la instrucción dedica Balmes en su «Criterio»; que dijo debería ser declarado obra de texto, compendiada en la enseñanza primaria.

Exhortó a los alumnos para que aprovechen el tiempo por venir, llamados a ser los hombres del mañana.

Dedicó un sentido recuerdo al que fué su maestro don Modesto García, apóstol de la enseñanza, que precisamente en el Centro Católico puso a contribución sus altas dotes en beneficio de las clases modestas en la enseñanza gratuita.

Les dijo que las medallas prendidas en sus pechos eran el premio a la primera batalla refida para redimirse por medio del estudio; que no todas las batallas se ganan con las armas en la mano; que las más de las veces el libro y la pluma han redimido más prácticamente, sin ruinas ni dolores.

La cultura y la laboriosidad, dijo, es la ba-